

Arrest

nr. 177 668 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 juli 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juli 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 21 mei 2010 elk een asielaanvraag in, waarbij zij verklaren op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt, inzake de ingediende asiolverzoeken, op 24 september 2010 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stellen tegen deze beslissingen beroepen in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 26 oktober 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Bij arrest nr. 52 557 van 7 december 2010 weigert ook de Raad verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De verblijfsaanvraag van 26 oktober 2010 wordt op 8 februari 2012 ontvankelijk verklaard, doch vervolgens op 25 april 2012 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ongegrond verklaard. Eveneens op 25 april 2012 worden beslissingen genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers stellen tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.6. Verzoekers dienen op 14 juni 2012 een tweede verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 8 augustus 2012 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 14 juni 2012 onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers stellen tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 19 september 2012 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.9. Bij arrest nr. 101 397 van 22 april 2013 vernietigt de Raad de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 8 augustus 2012.

1.10. Bij arrest nr. 101 843 van 26 april 2013 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissingen van 25 april 2012.

1.11. Op 19 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 14 juni 2012 onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers stellen tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.12. Op 20 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Ook hiertegen wordt in beroep gegaan bij de Raad.

1.13. Bij arrest nr. 156 911 van 24 november 2015 vernietigt de Raad de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 19 juni 2013, doch wordt het beroep verworpen voor wat de bevelen om het grondgebied te verlaten van 20 juni 2013 betreft.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 11 februari 2016 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 14 juni 2012 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en nieuwe beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers stellen tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 5 juli 2016 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoekers op dezelfde datum ter kennis gebracht.

Het inreisverbod, zoals dit in hoofde van verzoeker wordt opgelegd, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [G.]

voornaam: [M.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 5/07/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[...]

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem aangetekend werd verstuurd of werd betekend op 14.05.2012 (bijlage 13 van 25.04.2012), op 20.09.2012 (bijlage 13qq van 19.09.2012) en op 26.02.2016 (bijlage 13 van 11.02.2016). Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

[...]

X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

De asielaanvraag, alsook de aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Het feit dat betrokkene een volwassen dochter heeft en klein kinderen heeft die evenals betrokkene illegaal in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenes zoon [H.], zijn vriendin [A. M.] en hun gemeenschappelijk kind [G. H.], werden ook vastgehouden en worden overgebracht naar een Fitt woning met oog op een gezamenlijke terugkeer naar hun land van herkomst. Ook zij zijn illegaal in het land en hebben meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten niet opgevolgd.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.”

Het inreisverbod, zoals dit in hoofde van verzoekster wordt opgelegd, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [G.]

voornaam: [P.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 5/07/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[...]

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar aangetekend werd verstuurd of werd betekend op 14.05.2012 (bijlage 13 van 25.04.2012), op 20.09.2012 (bijlage 13qq van 19.09.2012) en op 26.02.2016 (bijlage 13 van 11.02.2016). Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

[...]

X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

De asielaanvraag, alsook de aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Het feit dat betrokkene een volwassen dochter heeft en klein kinderen heeft die evenals betrokkene illegaal in België verblijven, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenes zoon [H.], zijn vriendin [A. M.] en hun gemeenschappelijk kind [G. H.], werden ook vastgehouden en worden overgebracht naar een Fitt woning met oog op een gezamenlijke terugkeer naar hun land van herkomst. Ook zij zijn illegaal in het land en hebben meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten niet opgevolgd.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115), van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het hoorrecht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

* Zoals hierboven uiteengezet, had verzoeker op 14 juni 2012 een (tweede keer een) aanvraag tot verblijfsmachtiging ingediend op grond van artikel 9ter van de Wet van 15/12/1980.

Op 8 augustus 2012 verklaarde verweerder de aanvraag van verzoeker onontvankelijk.

Bij arrest dd. 22 april 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 101 397 in de zaak RvV 108 679 / II) werd de beslissing dd. 8 augustus 2012 van verweerder vernietigd.

Op 19 juni 2013 nam verweerder een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker opnieuw onontvankelijk werd verklaard.

Bij arrest dd. 24 november 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 156 911 in de zaak RvV 133 190 / IX) werd de beslissing dd. 19 juni 2013 van verweerder vernietigd.

- Op 11 februari 2016 nam verweerder een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker onvankelijk doch ongegrond werd verklaard. (Stuk 9)

Op 26 februari 2016 werd aan beide verzoekers (en hun twee meerderjarige kinderen [G. H.], '[...] – OV. : [...] & [G. T.], '[...] – OV. : [...]]) via het Stadsbestuur van Hasselt de beslissing dd. 11 februari 2016 van verweerder betekend tezamen met 4 bevelen om het grondgebied te verlaten (4 x Bijlage 13). Verzoekers en hun beide kinderen dienden tegen deze beslissing dd. 26 februari 2016 een annulatieberoep en een vordering tot schorsing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dat beroep is momenteel nog in behandeling.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam daarin nog geen beslissing.

* Verzoeker (die medisch zorgbehoevend is) en zijn gezinsleden, wonen sinds hun aankomst in België (in mei 2010) tot op de dag van hun vrijheidsberoving door de Politie van Hasselt (dd. 5 juli 2016) achtereenvolgens op deze vaste verblijfsadressen :

* tot 01/07/2011 : [...].

* van 01/07/2011 tot 01/02/2016 : [...].

* vanaf 02/02/2016 tot 05/07/2016 : [...].

Zoals blijkt uit het 'attest van gezinssamenstelling' alsook de attesten 'historiek van de adressen' dd. 7 juli 2016 van de Stad Hasselt, leefden verzoekers de voorbije jaren geenszins ondergedoken maar was hun verblijfsadres steeds gekend voor de Gemeente en voor verweerder. (Stukken 3-6)

* Op 5 juli 2016 in de vroege ochtend kregen verzoekers onaangekondigd bezoek van de Politie Hasselt die hen allen overbracht naar het Politiecommissariaat en vervolgens naar het gesloten centrum in Brugge met het oog op een repatriëring.

In het gesloten centrum van Brugge werden aan verzoekers diezelfde dag twee Bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering – Bijlage 13 Septies ter kennis gebracht tezamen met twee 'Inreisverboden – 2 x Bijlage 13 Sexies'.

* Verzoekers zijn van mening dat het onredelijk is dat verweerder hen een Inreisverbod van twee jaren – (Bijlage 13 Sexies) oplegt. (Stukken 1-2)

De door verweerder aangehaalde argumenten om aan verzoekers een inreisverbod van twee jaar op te leggen, houden een flagrante schending in van de motiveringsverplichting.

Verweerder is niet wettelijk gebonden om aan verzoekers een inreisverbod van twee jaren op te leggen. Indien verweerder ervoor kiest om aan verzoekers een inreisverbod van twee jaren op te leggen, dan dient een dergelijke verstrekende administratieve beslissing op z'n minst een bijzondere motivering te omvatten, iets wat verweerder in casu ten onrechte geenszins heeft gedaan.

Verweerder is uitermate onzorgvuldig te werk gegaan.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd :

"Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem aangetekend werd verstuurd of werd betekend op 14.05.2012 (bijlage 13 van 25.04.2012), op 20.09.2012 (bijlage 13qq van 19.09.2012) en op 26.02.2016 (bijlage 13 van 11.02.2016).

Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd."

Verweerder is onzorgvuldig te werk gegaan.

Verweerder kan verzoekers onmogelijk verwijten dat zij geen vrijwillig gevolg hebben gegeven aan eerdere verwijderingsbeslissingen aan hen betekend op 14 mei 2012 (Bijlage 13 dd. 25 april 2012) ; op 20 september 2012 (Bijlage 13 QQ dd. 19 september 2012) en op 26 februari 2016 (Bijlage 13 dd. 11 februari 2016).

Verweerder verliest uit het oog dat verzoeker op 14 juni 2012 een aanvraag cfr. art. 9ter Vw. heeft ingediend.

De twee onontvankelijkheidsbeslissingen van verweerder (dd. 8 augustus 2012 en dd. 19 juni 2013) werden allebei vernietigd bij arresten van de RvV dd. resp. 22 april 2013 (nr. 101 397 in de zaak RvV 108 679/II) en dd. 24 november 2015 (nr. 156 911 in de zaak RvV 133 190/IX).

In zijn laatste beslissing dd. 11 februari 2016 verklaarde verweerder de 9ter aanvraag van verzoeker onvankelijk , met alle gevolgen van dien voor de voorgaande Bevelen, genomen in verzoekers asielaanvraag en in verzoekers regularisatie aanvraag, die hierdoor kaduuk zijn geworden. (Stuk 9)

De beide vernietigingsarresten van de RvV alsook de ontvankelijk-verklaring van de 9ter aanvraag dd. 14 juni 2012 hebben uiteraard implicaties op de lopende aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. van verzoeker maar vooral op de voorgaande Bevelen.

Daarnaast hebben verzoekers nog steeds een lopend annulatieberoep bij de RvV tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 11 februari 2016 (+ tegen de daarbij afgeleverde Bevelen) (inzake een 9ter aanvraag dd. 14 juni 2012) van verzoeker.

De RvV heeft hierin nog geen beslissing genomen.

Verzoekers zijn van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskent.

Gelet op de regularisatieprocedure (op basis van medische redenen) en het feit dat verzoekers tegen de ongegrondheidsbeslissing van verweerder dd. 11 februari 2016 nog een annulatieberoep en een vordering tot schorsing bij de RvV lopende hebben ; enerzijds en anderzijds de vernietigingen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (bij arresten dd. resp. 22 april 2013 (nr. 101 397 in de zaak RvV 108 679/II) en dd. 24 november 2015 (nr. 156 911 in de zaak RvV 133 190/IX) anderzijds ; én gelet op het feit dat verweerder de 9ter aanvraag van verzoeker op 11 februari 2016 ontvankelijk had verklaard ; kan verweerder niet in redelijkheid verwachten dat verzoekers vrijwillig gevolg hadden moeten geven aan de eerder genomen uitwijzingsbevelen (dd. 25 april 2012 , dd. 19 september 2012 en dd. 11 februari 2016) en is het redelijk dat verweerder ervan kon uitgaan dat verzoekers (samen met hun kinderen) verder in België zouden blijven om alzo het resultaat van hun regularisatieprocedure en hun beroepsprocedure (tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 11 februari 2016) af te wachten.

In de bestreden beslissing rept verweerder ten onrechte met geen woord noch over de voormelde vernietigingsarresten van de RvV , noch over het feit dat de 9ter aanvraag van verzoeker dd. 14 juni 2012 bij beslissing dd. 11 februari 2016 ontvankelijk werd verklaard !

Dit houdt een schending in van de motiveringsplicht.

Verzoekers stellen zich trouwens de vraag hoe zij met enige slaagkans hun regularisatieprocedure zouden kunnen verderzetten na een gebeurlijke nieuwe vernietiging door de RvV van de ongegrondheidsbeslissing dd. 11 februari 2016 indien zij de komende twee jaren een Inreisverbod hebben ?

Het opleggen van een 'Inreisverbod – twee jaar' dd. 5 juli 2016 om reden dat verzoekers geen vrijwillig gevolg zouden hebben gegeven aan drie eerdere Bevelen , maakt terzake een maatregel uit die totaal onzorgvuldig is en bovendien totaal buiten proportie staat.

Minstens is er in casu sprake dat er m.b.t. het overheidsoptreden twijfel bestaat.

* In diens aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. dd. 14 juni 2012 en in de diverse actualisaties die hij tot 11 februari 2016 heeft verricht, haalde verzoeker enkele medische redenen aan die hem beletten om terug te keren naar zijn herkomstland.

Verder voegde verzoeker ook n.a.v. zijn annulatieberoep tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 11 februari 2016 medische verslagen bij van zijn behandelende arts die inhoudelijk wezen op de ernst van de medische aandoening van verzoeker en die inhoudelijk het advies van de arts-attaché dd. 9 februari 2016 (basis voor de ongegrondheidsbeslissing dd. 11 februari 2016) weerlegden. (Stukken 7-8)

"Ik, ondergetekende, Doctor in de Genees-, Heel- en Verloskunde, kan mij NIET akkoord verklaren met de zienswijze van collega Dr. Baert, die deze laatste hanteert als zogezegde logische argumentering om de vraag om machtiging of verlenging van verblijf op Belgisch grondgebied negatief te kunnen beantwoorden.

..." (Stuk 7)

("...Patiënt is gediagnosticeerd met familiële Mediterrane koorts (FMF). Dat hij op dit moment geen aanvallen heeft komt door de effectieve therapie die hij van ons krijgt. FMF is een serieuze aandoening die, indien onbehandeld, verwikkeld wordt door type AA amyloidose bij 60-75% van de patiënten. Als dit optreedt, dan leidt dit tot nierfalen waarvoor dialyse noodzakelijk is. De mediane overleving is slechts 24-53 maanden. Het is daarom essentieel dat de FMF van patiënt goed onder controle blijft.") (Stuk 8)

Deze medische verslagen bevinden zich in het administratief dossier en waren wel degelijk ter kennis van verweerder.

De motivering in de bestreden beslissing :

"...de aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd)...." is strijdig met de stukken in het dossier en houdt een schending in van de motiveringsverplichting.

De 9ter aanvraag die door verzoeker op 14 juni 2012 werd ingediend, werd pas op 11 februari 2016 ongegrond verklaard : dwz dat de aanvraag drie jaren en acht maanden heeft geduurd : iets wat verweerder bezwaarlijk als 'niet onredelijk lang' kan afwimpelen.

* De bestreden beslissing houdt een schending in van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In de motivering van de bestreden beslissingen wordt met geen woord gerept over de medische zorgbehoefte van verzoeker , noch over het feit dat verzoeker sinds 2012 tot op heden een medische behandeling ondergaat die levensnoodzakelijk is ; noch over het gegeven dat de

aanwezigheid van verzoekers gezinsleden waaronder zijn zoon [H.] [...] zeer belangrijk is als ondersteuning voor zijn vader ; wat een schending van de motiveringsverplichting inhoudt.
Verweerder is niet op een zorgvuldige manier tewerk gegaan.
Het loutere gegeven dat verweerder bij de motivering van het Inreisverbod dd. 5 juli 2016 een verwijzing maakt naar het feit dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, zonder met één woord te spreken over de medische zorgbehoevendheid van verzoeker, kan onmogelijk als een afdoende motivering worden aanzien voor het door verweerder opgelegde Inreisverbod dd. 5 juli 2016.
Op de dag van hun vrijheidsberoving door de Politie van Hasselt dd. 5 juli 2016 werden verzoekers niet gehoord.
Indien verzoekers de kans hadden gekregen om te worden gehoord door de Politie van Hasselt, dan hadden zij alle nuttige informatie en details kunnen aanvoeren aangaande de medische zorgbehoevendheid van verzoeker sinds 2012 tot op heden.
Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu van toepassing.
Indien verzoeker de gelegenheid had gekregen om meer toelichting te verschaffen betreffende o.a. de ernstige medische aandoening waaraan hij lijdt sinds 2012 tot op heden, dan had verweerder hiermee krachtens artikel 74/13 Vw. rekening kunnen en moeten houden.
In artikel 74/13 Vw. is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land - iets wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.
Voormelde bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.
Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw., als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dienden verzoekers in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken.
De kans om te spreken over de ernst van zijn medische aandoening , waarvoor verzoeker tot op heden medische zorgen toegediend krijgt, heeft verzoeker niet gekregen.
In het medisch dossier van verzoeker waarover verweerder beschikte bleek overduidelijk dat hij wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.
Aan de hand van de vele medische verslagen die zich in het administratief dossier van verzoeker bevinden blijkt ook dat een medische behandeling van verzoeker momenteel lopende is en dat er tevens nog noodzakelijke medische behandelingen voorzien zijn.
Op basis van de medische verslagen van dokter [P. T.] en dokter [J. V. D. H.] blijkt dat verzoeker lijdt aan een ernstige vorm van familiale Mediterrane koorts - FMF. (Stukken 7-8)
Door nergens in de motivering van de bestreden beslissing de ernst van de medische zorgbehoevendheid van verzoeker aan te halen, schendt verweerder overduidelijk de bepalingen van art. 74/13 van de Vw.
Bovendien, het niet horen van verzoekers leidt er in casu daadwerkelijk toe dat verzoekers de mogelijkheid wordt ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het opleggen van een Inreisverbod een andere afloop had kunnen hebben.
Artikel 74/11 Vw. bepaalt trouwens :
"Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."'
Gezien verzoeker een lopend annulatieberoep bij de RvV heeft tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 11 februari 2016 inzake een 9ter aanvraag, had verweerder cfr. art. 74/11 Vw. minstens hiermee rekening dienen te houden.
* Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt :
"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "Aan de hand van de dossiergegevens in het administratief dossier staat het vast dat verzoekers samen met hun kinderen sinds mei 2010 in België woonachtig zijn. (Stukken 3-6)
Tot op de dag van hun vrijheidsberoving door de Politie Hasselt, hadden verzoekers steeds een vast verblijfsadres.

Zij leefden niet ondergedoken en waren gekend bij de gemeentediensten.

Verzoeker ondergaat een medische behandeling waarvoor de aanwezigheid en ondersteuning van zijn gezinsleden cruciaal is.

Het is vanzelfsprekend dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, en met name wanneer verweerder een Inreisverbod wenst op te leggen aan verzoekers, dat verweerder om evidente redenen het privé leven van verzoekers en de medische zorgbehoefte van verzoeker in België dient te respecteren.

Verzoekers en hun kinderen hebben recht op eerbiediging van hun gezinsleven conform art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Art. 8 van het Verdrag voorziet in zijn tweede lid dat inmenging m.b.t. de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en de openbare veiligheid.

Verzoekers vormen in geen enkel opzicht een gevaar voor de Belgische openbare orde of voor de openbare veiligheid.

Art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is geschonden door het bestreden Bevel.

Door de Raad van State wordt art. 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in die zin geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van betrokkenen :

"Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwijking van het gezin van de betrokken vreemdeling.

Uit de motivering van het bestreden beslissing blijkt niet dat een afdoende afweging is gebeurd, maar wordt enkel verwezen naar het feit dat "Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem aangetekend werd verstuurd of werd betekend op 14.05.2012 (bijlage 13 van 25.04.2012), op 20.09.2012 (bijlage 13qq van 19.09.2012) en op 26.02.2016 (bijlage 13 van 11.02.2016).

Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd."

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden wordt om deze reden geschonden door de bestreden beslissing.

Dat er in casu wel degelijk sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM, hoeft niet in vraag te worden gesteld.

Verweerder had (cfr. artikel 8, eerste lid van het EVRM) een billijke afweging dienen te doen en rekening dienen te houden met de elementen die in het administratief dossier aanwezig waren.

Verweerder had moeten weten dat door het afleveren van een Inreisverbod van twee jaren het privé leven van verzoekers daadwerkelijk zal worden gehypothecerd.

Minstens had verweerder moeten weten dat verzoekers zouden worden geconfronteerd met onoverkomelijke hinderpalen (die in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. werden uitgewerkt) en die verhinderen dat het gezins- en privéleven in Armenië normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Om die redenen had verweerder het gezinsleven van verzoekers in België dienen te handhaven.

Het is dan ook bewezen dat er in de bestreden beslissing een disproportionaliteit bestaat tussen de belangen van verzoekers en deze van de Belgische Staat wat maakt dat verweerder een positieve verplichting had om verzoekers recht op privé leven in België te handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM staat vast.

Tenslotte stelt zich de vraag hoe verzoekers met enige slaagkans hun regularisatieprocedure zouden kunnen verderzetten na een gebeurlijke vernietiging door de RvV van de ongegrondheidsbeslissing dd. 11 februari 2016 in de art. 9ter Vw. – procedure, indien zij de komende 2 jaren geen recht meer zullen hebben om het Belgisch grondgebied te mogen betreden ?

Minstens is er in casu sprake dat er m.b.t. het overheidsoptreden twijfel bestaat.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Verzoekers zijn van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskent.

Gelet op het nog lopend annulatieberoep bij de RvV tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 11 februari 2016 (inzake verzoekers art. 9ter Vw. aanvraag) van verweerder, is het redelijk dat verzoekers verder in België zouden mogen blijven om alzo het resultaat van deze procedure af te wachten.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de

akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.).”

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden inreisverboden duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de motiveringen wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. In dit verband wordt geduid dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten hen betekend op 14 mei 2012, op 20 september 2012 en op 26 februari 2016. De duur van de inreisverboden wordt vervolgens op twee jaar bepaald. In dit verband wordt gewezen op de hardnekkigheid van verzoekers om illegaal in België te verblijven en het gegeven dat uit het administratief dossier geen specifieke omstandigheden blijken die maken dat zij een wettig motief zouden hebben om alsnog in België te verblijven en die kunnen rechtvaardigen dat een inreisverbod van kortere duur wordt opgelegd, om te stellen dat inreisverboden voor twee jaar proportioneel zijn. Er wordt geduid dat zowel de asielaanvragen als de verblijfsaanvragen om medische redenen van verzoekers na grondig onderzoek negatief zijn afgesloten en aldus niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Verder wordt gemotiveerd dat verzoekers weliswaar een meerderjarige dochter en zoon en kleinkinderen hebben die in België verblijven, doch deze net als zij illegaal in dit land verblijven en het grondgebied dienen te verlaten. Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig achtte verzoekers elk een inreisverbod voor een duur van twee jaar op te leggen. Het betoog van verzoekers dat zulks werd nagelaten, kan niet worden bijgetreden. De Raad benadrukt verder dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststelling kan laten meespelen dat verzoekers, waar zij meerdere verwijderingsmaatregelen naast zich neerlegden, op hardnekkige wijze hun illegale verblijf in België hebben verdergezet (cf. RvS 22 maart 2016, nrs. 234.226 en 234.232). Er kan zo worden gewezen op de ruime discretionaire bevoegdheid die het bestuur op dit punt toekomt. Verder wordt ook duidelijk gemotiveerd dat er in hoofde van verzoekers geen sprake is van een wettig motief om nog in België verblijven, derwijze dat geen redenen voorliggen die een kortere duur van het inreisverbod kunnen rechtvaardigen. In dit verband wordt gemotiveerd in het licht van de aanwezigheid van familieleden in België en met name gewezen op hun eveneens illegaal verblijf in dit land.

Verzoekers kunnen ook niet voorhouden dat verweerder de formele motiveringsplicht miskende door in de bestreden beslissingen niet te verwijzen naar de medische situatie van verzoeker. Verweerder heeft immers, alvorens de in casu bestreden beslissingen te nemen, verzoekers meegedeeld dat de medische situatie van verzoeker werd onderzocht door een controlearts en dat deze vaststelde dat verzoeker kan reizen en geen mantelzorg op medische gronden behoeft en dat de medische zorgen die hij nodig heeft in zijn land van herkomst beschikbaar en voor hem toegankelijk zijn. De Raad kan dan ook niet inzien waarom verweerder de medische situatie op zich nog zou dienen te betrekken bij het opleggen van de inreisverboden of bij de bepaling van de duur ervan en hieromtrent nog een bijkomende toelichting diende te voorzien. Nu de controlearts reeds heeft vastgesteld dat verzoeker

geen mantelzorg om medische redenen behoeft, overtuigen verzoekers evenmin dat nog enige motivering was vereist in het licht van een dergelijke nood aan mantelzorg. Daarenboven heeft verweerder geduid dat alle gezins- en familieleden illegaal in België verblijven en zij allen het grondgebied dienen te verlaten.

Verzoekers verwijzen vervolgens naar niet gespecificeerde rechtspraak van de Raad van State dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 8 van het EVRM vereist dat formeel wordt gemotiveerd inzake een doorgevoerde belangenafweging bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. In casu ligt op zich evenwel geen verwijderingsmaatregel voor. In dit verband wijzen verzoekers daarenboven andermaal op de gezondheidstoestand van verzoeker en de aanwezigheid van gezins- of familieleden in België. Zoals hierboven reeds werd geduid, blijkt evenwel niet dat nog enige specifieke motivering over de gezondheidsproblemen zich opdrong en dringt verder de vaststelling zich op dat verweerder wel degelijk heeft gemotiveerd in het licht van de aanwezigheid van gezins- of familieleden in België doch oordeelde dat nu alle gezins- of familieleden illegaal in België zijn en het grondgebied dienen te verlaten op dit punt geen wettige reden blijkt in hoofde van verzoekers opdat zij nog verder in België moeten kunnen verblijven in de nabije of verdere toekomst. In het licht van deze motivering, die erop neerkomt dat de bestreden beslissingen zelf geen noodzakelijke scheiding van de gezins- of familieleden tot doel of gevolg hebben, blijkt in geen geval dat enige verdere belangenafweging – laat staan motivering hieromtrent – zich opdrong.

De motiveringen van het bestreden inreisverbod laten verzoekers toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissingen, alsmede de redenen waarom werd geopteerd voor inreisverbod van twee jaar, te kennen. De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en laten verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekers maken op zich ook niet aannemelijk dat enige specifieke omstandigheid die hun situatie kenmerkt ten onrechte niet in de motiveringen van de bestreden beslissingen is betrokken.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoekers aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motiveringen van de bestreden beslissingen wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

In casu wordt verzoekers elk een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Uit deze wetsbepaling volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vreemdeling een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd (“*gaat gepaard*”), en hiervan enkel kan afwijken omwille van humanitaire redenen.

Wat specifiek de duur van het inreisverbod betreft, bepaalt artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Verweerder beschikt in casu over een ruime discretionaire bevoegdheid om een inreisverbod op te leggen variërend van 1 dag tot maximum drie jaar, waarbij het bestuur rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval, en dit brengt een motiveringsplicht met zich mee (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Verweerder ging over tot het opleggen van inreisverboden aan verzoekers, omdat zij nalieten gevolg te geven aan bevelen om het grondgebied te verlaten hen betekend op 14 mei 2012, op 20 september 2012 en op 26 februari 2016. Er werd verder ook reeds vastgesteld dat verweerder, wat de duur van de inreisverboden betreft, wel degelijk een afzonderlijke motivering heeft voorzien, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. In dit verband wordt zo gewezen op de hardnekkigheid van verzoekers om illegaal in België te verblijven en het gegeven dat uit het administratief dossier geen specifieke omstandigheden blijken die maken dat zij een wettig motief zouden hebben om alsnog in België te verblijven en die kunnen rechtvaardigen dat een inreisverbod van kortere duur wordt opgelegd, om te stellen dat inreisverboden voor twee jaar proportioneel zijn. Er wordt geduïd dat zowel de asielaanvragen als de verblijfsaanvragen om medische redenen van verzoekers na grondig onderzoek negatief zijn afgesloten en aldus niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Verder wordt gemotiveerd dat verzoekers weliswaar een meerderjarige dochter en zoon en kleinkinderen hebben die in België verblijven, doch deze net als zij illegaal in dit land verblijven en het grondgebied dienen te verlaten.

Verzoekers zijn van mening dat verweerder niet dienstig kan verwijzen naar de niet-tenuitvoerlegging van de bevelen om het grondgebied te verlaten hen betekend op 14 mei 2012, op 20 september 2012 en op 26 februari 2016.

Zij verwijzen in dit verband allereerst naar de door hen op 14 juni 2012 ingediende verblijfsaanvraag om medische redenen in het kader waarvan twee niet-ontvankelijkheidsbeslissingen telkens door de Raad werden vernietigd en die vervolgens op 11 februari 2016 alsnog ontvankelijk (doch ongegrond) werd verklaard, derwijze dat volgens hen de eerdere bevelen kaduuk zijn geworden. Dit betoog van verzoekers kan evenwel niet worden bijgetreden. Eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten kunnen als ingetrokken dan wel opgeheven worden beschouwd wanneer een vreemdeling op een later tijdstip wordt toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in België, ook al betreft het slechts een tijdelijk verblijf, en dit nu een vreemdeling niet terzelfdertijd kan zijn onderworpen aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een tijdelijke verblijfstitel (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 185.895; RvS 30 september 2009, nr. 196.530; RvS 16 december 2014, nr. 229.575). In casu doet deze situatie zich evenwel niet voor. In casu verklaarde verweerder de door verzoekers op 14 juni 2012 ingediende verblijfsaanvraag om medische redenen op 11 februari 2016 weliswaar alsnog ontvankelijk, doch besliste hij terzelfdertijd tot de ongegrondheid van deze aanvraag. Op geen enkel ogenblik gaf verweerder instructie tot de afgifte van attesten van immatriculatie aan verzoekers of genoten zij sinds de aangehaalde eerdere bevelen een tijdelijk verblijf in België. Verzoekers overtuigen aldus niet dat de eerdere bevelen kaduuk zouden zijn geworden of deze hun geldingskracht zouden hebben verloren.

In zoverre verzoekers het in deze situatie kennelijk onredelijk vinden waar hen thans wordt tegengeworpen dat zij geen gevolg gaven aan de eerdere bevelen, wijst de Raad er op dat de eerdere vernietigingsarresten niet tot gevolg hadden dat verzoekers waren toegelaten tot een tijdelijk verblijf in België en niet blijkt dat zij in kader van hun verblijfsaanvraag van 14 juni 2012 op enig ogenblik werden toegelaten tot een dergelijk tijdelijk verblijf. Verzoekers zijn ertoe gehouden gevolg te geven aan administratieve beslissingen die in hunnen hoofde worden genomen en die tot aan hun eventuele vernietiging worden verondersteld in overeenstemming te zijn met de wet. Er dient bovendien te worden vastgesteld dat de Raad in zijn arrest nr. 156 911 van 24 november 2015 enerzijds overging tot de vernietiging van de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 19 juni 2013 doch anderzijds de beroepen verwierp in zoverre deze waren gericht tegen bevelen om het grondgebied te verlaten van 20 juni 2013.

Er blijkt, in het licht van hetgeen voorafgaat, niet dat verzoekers zich kunnen steunen op een gerechtvaardigde verwachting dat zij – niettegenstaande de gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten – verder in België mochten verblijven, derwijze dat niet langer in redelijkheid naar de niet-tenuitvoerlegging van de eerdere bevelen kan worden verwezen. Er blijkt niet dat het gegeven dat de verblijfsaanvraag van 14 juni 2012 alsnog ontvankelijk werd verklaard hieraan afbreuk doet, en wel nu terzelfdertijd werd vastgesteld dat deze aanvraag ongegrond is. Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder in hun concrete situatie kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te verwijzen naar de verschillende eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Verzoekers wijzen vervolgens op het hangende annulatieberoep voor de Raad tegen de beslissingen van 11 februari 2016 tot ongegrondverklaring van de verblijfsaanvraag om medische redenen van 14 juni 2012 en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten, doch er blijkt niet dat een dergelijke hangende procedure verweerder op zich verhinderde te verwijzen naar de niet-tenuitvoerlegging van deze bevelen of de hieraan voorafgaande bevelen. Er blijkt niet dat deze procedure opschortende werking heeft, waardoor op zich ook geenszins blijkt dat specifiek naar deze beroepsprocedure diende te worden verwezen of deze in rekening diende te worden gebracht. Enige kennelijke onredelijkheid blijkt in dit verband aldus evenmin. Het bepaalde in artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet dat het inreisverbod niet kan ingaan tegen onder meer de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan aan het voorgaande ook geen afbreuk doen.

Verzoekers maken aldus niet aannemelijk dat verweerder bij zijn vaststelling dat verzoekers nalieten gevolg te geven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten hen betekend op 14 mei 2012, op 20 september 2012 en op 26 februari 2016, zich heeft gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

In het licht van hetgeen voorafgaat, maken verzoekers ook geenszins aannemelijk dat enige concrete motivering zich opdrong in het licht van de eerdere vernietigingsarresten van de Raad of het gegeven dat de verblijfsaanvraag op medische gronden op 11 februari 2016 alsnog ontvankelijk (doch ongegrond) werd verklaard.

In zoverre verzoekers zich de vraag stellen hoe zij als gevolg van de thans bestreden beslissingen nog met enige slaagkans hun verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kunnen verderzetten na een gebeurlijke nieuwe vernietiging door de Raad, wijst de Raad erop dat niet vaststaat dat deze situatie zich voordoet en daarenboven artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat inreisverboden niet kunnen ingaan tegen de bepalingen van onder meer artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Indien alsnog zou komen vast te staan dat verzoekers een ziekte hebben in de zin van deze laatste wetsbepaling blijkt niet dat de inreisverboden nog enige geldingskracht hebben. De thans bestreden beslissingen betreffen verder op zich geen verwijderingsmaatregelen.

Verzoekers benadrukken verder de gezondheidsproblemen zoals zij deze inriepen in hun verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de hiervoor noodzakelijke medische behandelingen. De Raad stelt evenwel vast dat het bestuur deze problemen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen reeds heeft onderzocht doch heeft geoordeeld dat deze een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan en niet vereisen dat verzoekers een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt toegekend. Hiervoor wordt verwezen naar de in dit verband genomen beslissingen van 25 april 2012 en van 11 februari 2016. Er blijkt aldus niet dat verweerder bij het nemen van de thans bestreden beslissingen nog specifiek diende in te gaan op deze gezondheidsproblemen, of deze in rekening diende te brengen, of dat hij niet kon volstaan met een verwijzing naar deze eerdere beslissingen. Verzoekers verwijzen weliswaar nog naar medische verslagen zoals zij deze voegden in het kader van het beroep ingesteld tegen de ongegrondheidsbeslissing van 11 februari 2016, waarbij zij benadrukken dat verzoeker lijdt aan familiale mediterrane koorts en dat hij hiervoor een behandeling noodzaakt, doch aldus blijken op zich geen nieuwe elementen in vergelijking met de elementen die reeds voorlagen in het kader van de eerdere verblijfsaanvragen en die bij het nemen van de thans bestreden beslissingen alsnog relevant konden zijn. Voormelde gegevens lagen reeds voor in het kader van de beslissing van 11 februari 2016, waarbij evenwel werd vastgesteld dat de vereiste medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. In zoverre verzoekers aldus aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling zoals deze ten grondslag ligt aan de ongegrondheidsbeslissing van 11 februari 2016 benadrukt de Raad verder dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van het thans voorliggende beroep.

In zoverre verzoekers aangeven dat verzoeker gelet op zijn gezondheidstoestand nood heeft aan de aanwezigheid van zijn gezins- of familieleden, waaronder ook zijn zoon H., en dat hiermee geen rekening is gehouden, herhaalt de Raad dat in het kader van de ongegrondheidsbeslissing van 11 februari 2016 de controlearts vaststelde dat verzoeker geen mantelzorg op medische gronden behoeft. Daarenboven heeft verweerder in de bestreden beslissingen geduid dat alle gezins- of familieleden illegaal in België verblijven en het grondgebied dienen te verlaten en in het bijzonder ook de zoon H. en diens gezinsleden werden vastgehouden met het oog op een verwijdering naar het herkomstland. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat verzoeker als gevolg van de bestreden beslissingen noodzakelijkerwijze zal worden gescheiden van zijn gezins- of familieleden die hem zouden ondersteunen in zijn gezondheidsproblemen. Verzoekers maken andermaal niet aannemelijk dat op dit punt nog concrete elementen speelden die in rekening dienden te worden gebracht.

Verzoekers uiten verder nog kritiek op het gestelde in de bestreden beslissingen dat niet blijkt dat de behandeling van de verblijfsaanvragen om medische redenen onredelijk lang heeft geduurd. Er blijkt evenwel niet dat dit een determinerende vaststelling is die aan de bestreden inreisverboden, of de duur hiervan, ten grondslag ligt. Verweerder heeft met deze passages in de bestreden beslissingen immers wezenlijk enkel willen aangeven dat de verblijfsaanvragen om medische redenen negatief werden afgesloten en dat aldus een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst niet blijkt. Hij heeft aldus louter willen aangeven dat de gezondheidsproblemen van verzoeker geen beletsel vormen voor de inreisverboden. De Raad stelt vast dat de aangebrachte kritiek is gericht tegen een overtollige redengeving en dat de eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Verzoekers hebben dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekers niet aantonen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen, waaronder het bepalen van de duur van de opgelegde inreisverboden, is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk heeft gehandeld of in strijd met de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat verweerder niet langer kon verwijzen naar de niet-tenuitvoerlegging van de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. De Raad herhaalt verder dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststelling kan laten meespelen dat verzoekers, waar zij meerdere verwijderingsmaatregelen naast zich neerlegden, op hardnekkige wijze hun illegale verblijf in België hebben verdergezet (cf. RvS 22 maart 2016, nrs. 234.226 en 234.232). Verder wordt ook duidelijk gemotiveerd dat er in hoofde van verzoekers geen sprake is van een wettig motief om nog in België verblijven, derwijze dat geen redenen voorliggen die een kortere duur van het inreisverbod rechtvaardigen. In dit verband wordt gemotiveerd in het licht van de aanwezigheid van familieleden in België en met name gewezen op hun eveneens illegaal verblijf in dit land. Aldus blijkt geenszins dat verweerder op automatische wijze, zonder bij het bepalen van de duur de specifieke omstandigheden in rekening te brengen, inreisverboden van twee jaar heeft opgelegd of een ondergrens van twee jaar heeft gehanteerd en zodoende artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft miskend. Er dient aldus te worden aangenomen dat verweerder rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het individuele geval. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat enige specifieke omstandigheid ten onrechte alsnog niet in rekening werd gebracht.

In zoverre verzoekers nog stellen dat zij "*geenszins ondergedoken*" leefden, wijst de Raad er nog op dat zulks hen in de bestreden beslissingen ook geenszins wordt tegengeworpen, zodat de relevantie van dit gestelde niet blijkt.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoekers laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissingen niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.2.5. In de mate dat verzoekers zich beroepen op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat deze wetsbepaling betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering. Overeenkomstig artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet is een beslissing tot verwijdering de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. Een dergelijke beslissing dient te worden onderscheiden van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, beslissing waarbij overeenkomstig artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden en die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering. Er blijkt bijgevolg niet dat verzoekers in het kader van huidig beroep zich dienstig kunnen beroepen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. De richtlijn 2008/115 werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoekers tonen dit evenwel niet aan. Zij tonen evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt. Er blijkt aldus niet dat verzoekers thans dienstig de schending van artikel 5 van deze richtlijn kunnen inroepen.

2.2.7. De Raad merkt vervolgens op dat evenmin blijkt dat verzoekers zich dienstig kunnen beroepen op een miskenning van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoekers zich beroepen op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu betogen verzoekers dat, indien gehoord, zij nog nuttige informatie en details hadden kunnen aanvoeren aangaande de medische zorgbehoefte van verzoeker sinds 2012. De Raad herhaalt evenwel het reeds vastgestelde dat niet blijkt dat verzoekers in dit verband nog nieuwe elementen hadden kunnen aanbrengen in vergelijking met de elementen zoals deze reeds voorlagen bij het bestuur in het kader van de verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoekers waarbij zij aangeven niet akkoord te gaan met de beoordeling die het bestuur in kader van de ongegrondheidsbeslissing van 11 februari 2016 heeft gedaan, is niet dienstig in het kader van huidig beroep en wijst nog niet op enig wezenlijk nieuw element in dit verband dat alsnog relevant kon zijn voor het nemen van de thans bestreden beslissingen. Zij maken aldus geenszins aannemelijk dat zij op dit punt het bestuur nog enig concreet en nuttig element hadden kunnen aanreiken dat het beslissingsproces kon beïnvloeden.

Een schending van het hoorrecht of de rechten van verdediging kan niet worden weerhouden.

2.2.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de

fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De Raad benadrukt allereerst dat de bestreden beslissingen geen beslissingen tot verwijdering zijn. Artikel 3 van het EVRM impliceert geen recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567). Zodoende blijkt niet dat verzoekers een schending van artikel 3 van het EVRM in huidig voorliggende zaak dienstig kunnen inroepen (RvS 13 januari 2016, nr. 233.458).

Daarenboven benadrukt de Raad dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002; nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). Specifiek wat de uitzetting van (ernstig) zieke vreemdelingen betreft, oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak N. v. The United Kingdom van 27 mei 2008 dat artikel 3 van het EVRM een vreemdeling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgewezen en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N. / Verenigd Koninkrijk). In casu blijkt niet dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een zeer vergevorderde aandoening. In de ongegrondheidsbeslissing van 11 februari 2016 werd door een arts-adviseur vastgesteld dat verzoeker kan reizen, hij geen nood aan mantelzorg op medische gronden heeft en hij de door hem benodigde medische zorgen kan verkrijgen in zijn land van herkomst. Verzoekers brengen op zich ook geen duidelijke aanwijzingen aan dat hierover anders zou moeten worden geoordeeld. De gezins- en familieleden van verzoeker in België verblijven hier verder eveneens illegaal en dienen het grondgebied te verlaten, waardoor verder ook geenszins blijkt als zou verzoeker worden gescheiden van zijn gezins- of familieleden als gevolg van de thans bestreden beslissingen. In deze omstandigheden kan een schending van artikel 3 van het EVRM niet worden vastgesteld.

2.2.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 7 van het Handvest luidt verder:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Verzoekers wijzen zowel op een privé- als een gezinsleven in België. Er wordt benadrukt dat verzoeker gelet op zijn medische toestand de aanwezigheid van zijn gezins- of familieleden nodig heeft en dat zij geen gevaar vormen voor de openbare orde of de openbare veiligheid. Zij betogen dat uit de motieven van de bestreden beslissingen niet blijkt dat verweerder een belangenafweging heeft doorgevoerd tussen hun privé- en gezinsbelangen en het algemene belang.

Verweerder gaf evenwel aan dat de verblijfsaanvragen op medische gronden werden afgewezen en aldus reeds werd vastgesteld dat de gezondheidsproblemen van verzoeker een terugkeer naar het

herkomstland niet in de weg staan. Zoals reeds werd gedeut, blijkt aldus niet dat de medische problemen van verzoeker op zich andermaal in rekening dienden te worden gebracht. Verder motiveerde verweerder wel degelijk in het licht van de aanwezigheid in België van verzoekers hun meerderjarige dochter en zoon, en hun beider gezinsleden, doch hij stelde vast dat deze eveneens illegaal in België verblijven en het voorwerp uitmaken van bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij weerhield op deze gronden aldus geen wettelijke motieven die rechtvaardigen dat verzoekers nog in België moeten kunnen verblijven of enige miskennis van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers geven thans ook geenszins aan dat er overige aspecten van hun privé- of gezins- of familielevens spelen die ten onrechte niet in rekening zijn gebracht. Inzake het ingeroepen privéleven wordt enkel concreet verwezen naar de gezondheidsproblemen van verzoeker. De Raad stelt vast dat gelet op de vaststellingen dat de gezondheidstoestand van verzoeker een terugkeer naar het land van herkomst niet verhindert en dat alle gezins- of familieleden illegaal in België verblijven en het voorwerp uitmaken van verwijderingsmaatregelen, niet blijkt dat enige verdere belangenafweging in dit verband zich opdrong. Overige hinderpalen dan verzoekers gezondheidstoestand die zich zouden kunnen verzetten tegen een verderzetting van het privé- of gezins- of familieleven in het land van herkomst lagen en liggen zo ook niet voor. Specifiek wat het ingeroepen gezins- of familieleven betreft, benadrukt de Raad bovendien ook dat om hiervan te kunnen spreken in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, gelet op de rechtspraak van het EHRM, dient vast te staan dat er sprake is van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Verzoekers lijken in dit verband aan te geven dat verzoeker de aanwezigheid van met name zijn zoon H. nodig heeft, gelet op zijn gezondheidstoestand, doch laten in wezen na zulks concreet aannemelijk te maken. De Raad herhaalt dat de controlearts vaststelde dat een nood aan mantelzorg op medische gronden niet blijkt. Aldus blijkt geenszins dat verzoekers thans dienstig kunnen steunen op het voorhanden zijn van gezins- of familiebanden die onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Wel kunnen deze nog deel uitmaken van het privéleven van verzoekers. Zoals verweerder correct aangeeft, blijkt een noodzakelijke scheiding van verzoekers en hun familieleden als gevolg van de bestreden beslissingen evenwel niet. Aldus blijkt ook geenszins dat een dergelijke eventuele scheiding toerekenbaar is aan verweerder of dat er sprake zou zijn van een niet-eerbiediging van of inmenging in het recht op privé- of gezins- of familielevens die kan worden toegerekend aan verweerder. Het EVRM omvat geen recht voor familieleden om de plaats te kiezen waar zij hun familielevens wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen). Enige disproportionaliteit tussen verzoekers' belangen en het algemene belang wordt geenszins concreet aannemelijk gemaakt.

Gelet op de thans voorliggende gegevens wordt een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest niet aangetoond.

2.2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS